

A Lepke és a Láng

Három fivér, akiket összeköt
egy titkos eskü...
És a nők... akik térdre
kényszerítik őket.

„Sarah rafináltan megírt, érzéki és szórakoztató
történelmi románcái felülmúlhatatlanok.”

– Jennifer L. Armentrout,

#1 New York Times bestsellerszerző

finep
selection

SARAH MACLEAN

SARAH MACLEAN

*A Lepke
és a Láng*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Előhang

A múlt

HÁRMUK SORSA MÁR JÓVAL AZELŐTT ÖSSZEFONÓDOTT, hogy a tudtára ébredtek. Finom, ugyanakkor erős szálakkal, mint az acélsodrony. Még a sors akaratából sem lehetett volna szétválasztani őket.

A három fivér ugyanazon a napon, ugyanabban az órában és ugyanabban a percben született – három különböző anyától. Az egyik egy előkelő kurtizántól. A másik egy varrónőtől. A harmadik egy hadiözvegytől. Ugyanazon a napon, ugyanabban az órában, ugyanabban a percben – ugyanattól a férfitől.

Apjuk, a herceg arroganciáját és kegyetlenségét a sors azonnal megtorolta: megfosztotta őt egyetlen vágyától, amit pénzzel és hatalommal nem lehet megszerezni – egy örököstől.

A látnokok azt jósták, hogy március idusa árulást és bosszút ígér, hogy a végzet beteljesül a sors szeszélye szerint. De a féltestvérek

nemzőapjának – merthogy a szó valódi értelmében egyáltalán nem volt apának nevezhető – június idusa pecsételte meg a sorsát.

Ugyanazon a napon, ugyanabban az órában, ugyanabban a percben született egy negyedik gyermek is – egy negyedik nőtől. A hercegnétől. Egyetlen reménysége volt a gyermek, akit törvényes utódként ismert el az egész világ, aki megörökli majd a nevét, a vagyonát, az egész életét. Noha tudta, hogy nem a sajátja, a herceg magáénak vallotta.

Csakhogy ez a gyermek – lány volt.

Amikor felsírt, tönkretette mindannyiuk jövőjét, és olyan hatalommal bírt már a születése pillanatában, amilyennel később, felnőtt nőként is. De az már egy másik történet.

Ez a történet a fiúkkal kezdődik.

Első fejezet

A jelen

1837 májusa

Egy ördögi fickó állt a Marwick-kastély előtt egy öreg szilfa fekete árnyékában. Az odabent tartózkodó féltestvérét figyelte.

A pislákoló gyertyafény és a katedrálüveg elhomályosította a bálteremben mulatozók alakját. Az előkelő arisztokratákból és gazdag köznemesekből álló sokaság hullámzó foltta mosódott össze, ami a Temze hol megáradó, hol visszahúzódó, olajosan csillogó, bűzös vizére emlékeztette Devilt.

Az alkalmi öltözékben sötétlő férfiak és a selyemben, szaténban pompázó nők egybefolyó, arctalan sodrából csak a kíváncsian nyújtogatott nyakakat és a szüntelenül járó legyezőket lehetett kivenni, amik felkavarták a füledt levegőben keringő pletykákat.

A tömeg közepén egy férfi állt, mind őt akarták látni – Marwick herceget, a remetét, akinek fényében most sütkérezhettek először, holott a hercegi cím már az apja halálával rászállt. Az apjuk halálával.

Igazából nem is volt az apjuk. Csak biológiai értelemben.

És az új herceg, London tékozló fia, most fiatalon és sármosan hazatért. Egy fejvel magasabb volt mindenkinél, szőke és szoborarcú. Szeme, akár a borostyán. Erre a Marwick hercegek nemzedékek óta büszkék lehettek. Egy ereje teljében lévő nőtlen férfi... Pont olyan, mint amilyenek az arisztokrácia látni akarta, jóllehet egyáltalán nem olyan, mint amilyenek az arisztokrácia hitte.

Devil el tudta képzelni a báltermen végigsöprő ostoba susmorgást.

Miért él egy ilyen kiváló férfiú ennyire visszavonultan?

Mit számít az?! A lényeg, hogy mégiscsak egy herceg.

Szerinted igaz lehet a szóbeszéd?

Mit számít az?! A lényeg, hogy mégiscsak egy herceg.

Miért nem látogatott el még soha a városba?

Mit számít az?! A lényeg, hogy mégiscsak egy herceg.

Mi van, ha tényleg örült, ahogy a szóbeszéd tartja?

Mit számít az! A lényeg, hogy mégiscsak egy herceg.

Úgy hallom, örökösre vágyik.

Az utolsó mondat miatt jött elő Devil a sötétségből.

Húsz évvel ezelőtt köttetett egy alku, amikor még mindhárom fivér véd- és dacszövetségben élt egymással. És bár sok minden történt azóta, egy dolog szent és sérthetetlen volt: senki sem szegheti meg az egyezséget.

Legalábbis büntetlenül biztosan nem.

Devil türelmesen várakozott a Marwickok londoni rezidenciájának parkjában. Az alkuban érintett harmadik fél érkezésére várt. Évtizedek teltek el azóta, hogy utoljára látták a herceget a fivérével,

Whittel – a londoni alvilágban Vasöklű Gazfickókként ismerték őket. Azóta nem látták, hogy az éj leple alatt megszöktek apjuk vidéki birtokáról a sötét titkok és a bűnök elől, hogy aztán saját titkaikból és bűneikből építsék fel a maguk királyságát.

Két héttel ezelőtt azonban meghívók érkeztek London fényűző otthonaiba a patinás nemesi családokhoz. Ezzel egyidejűleg a Marwick-házat elárasztották a cselédek – tollseprűkkel, viasszal, szenes vasalókkal és ruhaszárító kötelekkel állig felfegyverkezve. Egy hete pedig megjöttek a ládák megrakva gyertyákkal, abroszokkal, krump-lival meg portóival, továbbá jó néhány pamlagot is vittek a Marwick-kastély báltermébe, amiken most, akárcsak a koszorúk, egymást érték a bő szoknyák. A legkapósabb eladósorban lévő hölgyek szoknyái Londonban.

Három napja a Gazfickók Covent Garden-i székhelyére is megérkezett a *Londoni Hírmondó*. A negyedik oldalon a következő elkenődött szalagcím volt olvasható: „A titokzatos Marwick nősülés-re adja a fejét?”

Devil gondosan kihajtotta a cikknél az újságot, és Whit asztalán hagyta. Amikor másnap reggel visszatért, hogy munkához lásson, az újságot egy tölgyfa törzsébe szögezve találta. Egy dobótőr állt ki belőle.

A kocka ezzel el volt vetve.

Fivérük, a herceg, visszatért. Minden előzetes jel nélkül bukkant fel itt, ezen a jobbaknak való, ám a legrosszabbaktól nyüzsgő helyen. A birtokon, amit nyomban megörökölt, miután megkaparintotta magának a hercegi címet. Abban a városban, amit a Vasöklű Gazfickók gyakorlatilag az uralmuk alá hajtottak. Ez pedig bizonyosságot jelentett a kapzsiságára.

A kapzsiságot azonban ezen a földön nem tolerálták.

Így aztán Devil várt és figyelt.

Hosszú percek múltán valami megmoccant mellette. Whit volt az. Néma csendben érkezett meg, vészjóslóan, mintegy katonai erősítésként. Ez rendjén is volt, mivel a helyzet háborúval fenyegetett.

– Épp jókor – suttogta Devil.

Egy morrantás volt a válasz.

– A hercegnek menyasszonyra fáj a foga?

Bólintás a sötétben.

– Meg örökösökre?

Csönd. Nem flegmaságból, dühből fakadó csönd.

Devil szemmel tartotta féltestvérüket: keresztülvágott a tömegen, és a bálterem túlsó vége felé tartott, a ház mélyébe vezető sötét folyosó felé. Most ő bólintott.

– Véget vetünk ennek, mielőtt elkezdődne. – Ujjai az ébenfából készült sétatolt markolatára zárultak, az ezüst oroszlánfej sörényére, ami már megkopott a hosszú évek alatt, és úgy illett a markába, mintha csak hozzánőtt volna. – Meglepjük, aztán megyünk is, de annyit azért kap, hogy ne érhesen a nyomunkba.

Whit bólintott, de nem mondta ki, amire gondoltak. Hogy a férfiban, akit London Marwick hercegeként Robertnek ismert, és akit ők gyerekkorukban Ewannek hívtak, több a primitív vonás, mint a nemesi, és ő az egyetlen, akinek annak idején kis híján sikerült győzedelmeskednie felettük. De ez még azelőtt történt, hogy Devil és Whit, a Vasöklű Gazfickók Covent Garden uraivá váltak. Ma már értettek annyira a fegyverforgatáshoz, hogy felvehessék a kesztyűt.

Ma este megmutatják, hogy London az ő felségterületük, és viszszaúzik Ewant vidékre. Csak be kell jutniuk, hogy felidézzék az egymásnak tett fogadalmukat, ami úgy szól, hogy Marwick hercegének soha nem szülehetnek utódai.

– Jó vadászatot! – dörmögte Whit. A hangja reszelős volt, mivel nem használta sokat.

– Jó vadászatot! – felelte Devil, majd alattomos csöndben a hosszú erkély áthatolhatatlannak tűnő sötétjébe lopóztak. Tudták, hogy gyorsan kell cselekedniük, nehogy észrevegyék őket.

Devil könnyedén felmászott az erkélyre, átugrott a balusztrádon, és nesztelenül landolt a sötétben. Whit pedig utána. Az ajtó felé indultak, tudva, hogy a télikertet lezárták a vendégek előtt. Tökéletes belépési pontként szolgált. Alkalmi öltözetet viseltek, mivel számítottak arra, hogy el kell vegyülniük a tömegben, amíg rátalálnak a hercegre, és ellátják a baját.

Nem Ewan lett volna az első, és nem is az utolsó arisztokrata, akit a Vasöklű Gazfickók megbüntettek, de még soha senkire nem fenték így a fogukat.

Devil épp csak megfogta az ajtógombot, mire az váratlanul elfordult a tenyerében. Azon nyomban elengedte. Hátrált, és beleolvadt a sötétségbe. Whit átvette magát az erkélyen, és hang nélkül az alatta elterülő gyepre huppant.

És akkor megjelent a nő.

Sietve csukta be az ajtót maga mögött, aztán nekidőlt, mintha pusztá akaraterővel meg tudná akadályozni, hogy bárki utánajöjjön.

Furcsa módon Devil elhitte, hogy képes erre.

A nő teste megfeszült. Fejét az ajtónak vetette, hosszú nyaka sápadtan világított a holdvilágban. Kesztyűs kezét a báli ruha kivágása fölé, ziháló mellkasára szorította, mintha csak csillapítani akarná zaklatott légzését. Csupasz bőre sötétnek tetszett a ráeső árnyékban. Devil sokéves tapasztalata alapján megállapította, hogy a mozdulatai mesterkéletlenek és természetesek. Nem tudta, hogy figyelik. Nem tudta, hogy nincs egyedül.

A ruhája meg-megcsillant a holdfényben, de túlságosan sötét volt ahhoz, hogy meg lehessen mondani a színét. Talán kék lehetett. Vagy zöld? Helyenként ezüstben játszott, máshol feketének tűnt.

Holdfény. Mintha csak holdfénybe öltözött volna.

Ez a furcsa megállapítás akkor jutott eszébe, amikor a nő a kőbalusztrádhoz lépett. Egy örült pillanatban majdnem kilépett a fénybe, hogy jobban láthassa, de aztán meghallotta a finom, halk fülemülesattogást. Whit figyelmeztetését, amivel sürgetően emlékeztette őt a tervükre. Amihez a nőnek semmi köze sem volt, leszámítva azt, hogy feltartotta őket.

A nő nem tudhatta, hogy a madár valójában nem is madár. Arcát az ég felé fordította, kezét az erkély korlátjára tette. Hosszan kifújta a levegőt és azzal együtt a felgyülemlett feszültséget is. Látszott a testtartásán, hogy megkönnyebbül.

Menekült valami elől.

Devilt rossz érzés szállta meg, amikor belegondolt, hogy a nő egy sötét helyiségen át kirohant egy még sötétebb erkélyre, ahol lesben állt egy férfi, aki veszélyesebb lehetett rá, mint bármi odabent. És akkor a nő teljesen váratlanul felnevetett. Devil megdermedt, vállizmai megfeszültek, ujjai a sétabot ezüstmarkolatára szorultak.

Minden akaraterejére szüksége volt, hogy ne menjen közelebb. Hogy ne feledkezzen meg arról, hány éve vár az alkalomra, hogy találkozzon a testvérével. Szinte nem is emlékszik az életéből olyan időszakra, amikor ne motoszkált volna a fejében a bosszú gondolata.

Nem hagyhatja, hogy egy nő eltérítse a tervétől. Nem látta tisztán, mégsem tudta róla levenni a szemét.

– A tudomásukra kellene hozni, milyen borzalmas alakok! – szólalt meg ekkor a nő, mintegy az égbolthoz intézve szavait. – Oda kellene menni egyenesen Amanda Fairfaxhez, és az arcába vágni, hogy

senki sem hiszi igazinak a szépségpöttyét. Lord Haginnak sem ártana tudnia, hogy bűzlik a pacsulitól, és igazán ráférne már egy jó fürdés. Jarednek meg szíves-örömet feleleveníteném azt a történetet, amikor anyám estélyén belezuhant a kerti tóba a vidéki kúriánkon, és csak azért nem kellett szégyenkeznie mindenki előtt, mert én voltam olyan kedves, és kerítettem neki száraz ruhákat.

Elhallgatott. Devil már azt hitte, befejezte a monológját.

Ekkor megint kifakadt:

– Ez a Natasha meg olyan aljas...

– Csak ennyire futja?

A férfi is meglepődött, hogy megszólalt. Nem ez volt a legalkalmasabb pillanat, hogy beszédbe elegyedjen egy magában beszélő, bolondos nővel az erkélyen.

Whit még jobban meglepődött, ahogy ezt az azonnal felhangzó harsány fülemülecsattogás is jelezte.

Legjobban azonban a nő lepődött meg.

Ijedtében felsikkantott, és Devil felé perdült. Kezét a ruha kivágása fölé, meztelen bőréhez kapta. Milyen színű az a míder? A holdfény játékától továbbra sem lehetett kivenni.

A nő oldalra biccentette a fejét, és behunyorított az árnyékba.

– Ki van ott?

– Ezt én is kérdezhetném, kedves. Kinek mondja ennyire a magáét?

A riadt arckifejezést bosszús homlokráncolás váltotta fel.

– Magamnak.

– És egyikük sem tud sértőbb szót találni erre a Natashára annál, hogy *aljas*?

A nő lépett egyet előre, aztán úgy tűnt, inkább megfontolja, tanácsos-e egy sötétben ácsorgó idegen férfihöz közelíteni. Megtorpant.

– Miért, maga milyen szóval illetné Natasha Corkwoodot?

– Én nem ismerem őt, úgyhogy semmilyenel. De ahhoz képest, ahogy kitálalt Hagin tisztálkodási szokásairól és felidézte Faulk kínos pillanatát, Lady Natasha is megérdemelte volna, hogy rendszeren lejárassa.

A nő hosszú másodpercekig bámult a sötétbe. Tekintete valahol a férfi bal válla mögött állapodott meg.

– Ki maga?

– Senki.

– Azáltal, hogy egy sötét erkélyen áll Marwick herceg kastélyának egyik használaton kívüli helyisége előtt, úgy tűnik, nagyon is valaki.

– Ha így okoskodunk, maga sem lehet akárki.

A nő hirtelen hangosan felnevetett, ami mindkettejüket meglepte, aztán tiltakozva a fejét csóválta.

– Nem sokan értenének egyet magával.

– Engem eléggé hidegen hagy mások véleménye.

– Akkor bizonyára nem tagja a felső köröknek – felelte fanyarul a nő –, mivel ott a mások véleménye olyan, mint az arany. Mindenél többre becsülik.

Ki ez a nő?

– Mit keres maga a télikertben?

A nő pislogni kezdett.

– Honnan tudja, hogy ez egy télikert?

– Az az én dolgom, hogy mit honnan tudok.

– A más kastélyáról?

Ez a kastély majdnem az enyém lett. De ezt megtartotta magának.

– Ezt a helyiséget senki sem használja. Maga hogyhogy?

A nő egy anyag mozdulattal vállat vont.

Most a férfin volt a homlokráncolás sora.

– Légyottra vár?

A nő szeme elkerekedett.

– Hogy mondja?

– Egy sötét erkély kiváló helyszín egy titkos találkához.

– Az nem az én világom.

– A sötét erkély vagy a titkos találka? – kérdezte. De mit érdekelte egyáltalán?

– Őszintén szólva egyik sem.

Nem kellett volna ennyire örülnie a válasznak.

A nő folytatta:

– Gondolná rólam, hogy a télikertekben érzem igazán jól magam?

– Nem – válaszolta a férfi. – Ide különben sem jöhetnek be a vendégek.

A nő felkapta a fejét.

– Tényleg?

– Az emberek többségének nyilvánvaló, hogy a sötét helyiségekbe nem mennek be.

A nő legyintett.

– Nem vagyok valami okos. – A férfi ezt sem hitte el róla. – De tudja, én is feltehetném magának a kérdést.

– Milyen kérdést?

Devilnek nem tetszett, hogy a nő mindig úgy forgatta a szavakat, hogy fölé kerekedhessen.

– Maga légyottra vár?

Egy szédült pillanatra átvillant az agyán a gondolat, hogy ez akár az ő titkos találkájuk is lehetne ezen a sötét erkélyen a nyár derekán. Hogy mi mindent megengedhetne neki ez a nő, mialatt karnyújtásnyira mulat és pletykál fél London.

És hogy mi mindent megengedne ő ennek a nőnek!

Elképzelte, ahogy felülteti a korlátra, megérinti csupasz bőrét és beszívja az illatát. Gyönyörteli hangokat csal elő belőle. Sóhajtana talán? Vagy kiáltana?

Megdöbbsent magán. Ez a magában beszélő nő a teljesen hétköznapi arcával és teljesen átlagosnak mondható alakjával egyáltalán nem volt olyan, akiről Devil bármikor is azt gondolta volna, hogy felültetné a korlátra. Mi történt vele?

– Akkor a hallgatását igennek veszem. Nem zavarom meg a randevúját, uram.

Azzal elindult. Egyre távolodott.

El kellett volna engednie.

De utánakiáltott:

– Nincsen randevúm!

Ismét megszólalt a fülemüle. Ezúttal gyorsabb ritmusban és hangosabban csattogott, mint az előbb. Whit kezdte elveszíteni a türelmét.

– Akkor miért van itt? – kérdezte a nő.

– Talán ugyanabból az okból, mint maga, kedves.

A nő elvagyorodott.

– Nehezen hinném, hogy maga egy vénlány, aki kimenekült a sötétbe, miután gúnyt űztek belőle azok, akiket eddig a barátainak hitt.

Hát erről van szó! Jól sejtette. Menekült valakik elől.

– Egyet kell értenem magával. Ezt tényleg nem mondhatom el magamról.

A nő háttal a korlátnak támaszkodott.

– Lépjen ki a fényre! – mondta a férfinak.

– Attól tartok, nem tehetem.

– Miért nem?

– Mert nem szabadna itt lennem.

A nő lanyha mozdulattal vállat vont.

– Nekem sem.

– Magának nem szabadna az erkélyen lennie. Nekem pedig a bir-
tokon sem.

A nő ajka elkerekedett, és aprócska o betűt formázott.

– Ki maga?

A férfi elengedte a kérdést a füle mellett.

– Miért lett vénlány?

Nem mintha számított volna.

– Mert nem mentem férjhez.

A férfi elfojtotta az arcára kívánczó mosolyt.

– Nahát, ki hitte volna?

– Apám azt tanácsolná magának, hogy fogalmazza meg konkrét-
tabban a kérdéseit.

– Ki a maga apja?

– Hát a magáé?

Kevésbé makacs nőekkel is találkozott már életében.

– Nekem nincs apám.

– Mindenkinek van apja – felelte a nő.

– Kivéve annak, akit megtagadtak – válaszolta a férfi látszólagos
lelki nyugalommal. – Szóval, hol is tartottunk? Miért lett magából
vénkisasszony?

– Senki sem akar feleségül venni.

– Miért nem?

A válasz azonnali volt és őszinte:

– Azért, mert... – A nő elhallgatott, és széttárta a kezét. Devil oda-
adta volna a vagyonát, hogy megtudja a miértet, különösen amikor

a nő újból nekifutott a mondandójának, pipálgatva az okokat a levegőben a kesztyűbe bújtatott hosszú mutatóujjával. – Kifutottam az időből.

Pedig fiatalnak tűnt.

– Nincs bennem semmi feltűnő. Egy szürke egérke vagyok.

Az átlagosság Devilnek is eszébe jutott, holott a nő nem volt hétköznapi jelenség. Nagyon nem. Pont ellenkezőleg.

– Unalmas vagyok.

Ez egyáltalán nem volt igaz.

– Egy herceg kikoszarozott.

Ez megint csak nem felelt meg teljesen az igazságnak.

– És ez akkora problémának bizonyult?

– Hát, igen – felelte a nő. – Bár valójában a szóban forgó herceg nem is akart igazán megnősülni.

– Miért nem?

– Halálosan szerelmes volt a feleségébe.

– Az baj.

A nő elfordult, és ismét égnék emelte a tekintetét.

– A feleségének viszont annál kevésbé.

Devil soha életében nem akart még ennyire közel kerülni senkihez sem. De maradt a sötétben, a falhoz lapult, és onnan figyelte a nőt.

– Ha ennyi ok szól az ellen, hogy megkérjék a kezét, miért vesztegeti itt az idejét?

A nő lány, dallamos hangon felkacagott.

– Hát nem tudja, uram, hogy egy egyedülálló nő számára egyetlen nőtlen úriemberek társaságában eltöltött perc sem számít elvesztegetettnek?

– Szóval nem adta fel a reményt?

– A remény hal meg utoljára.

A férfi majdnem felnevetett a fanyar megjegyzés hallatán. De csak majdnem.

– Mihez kezd most?

– A helyzet nem könnyű, mivel anyámnak szigorú elvárásai vannak a kérőkkel szemben.

– Például?

– Kék vér.

A férfiből harsány, nyers nevetés robbant ki. Maga is megrémült tőle.

– Ilyen magas mérce esetén nem meglepő, hogy gondjai adódnak a férjhezmenetellel.

A nő szélesen elmosolyodott, fehér fogsora megcsillant a holdfényben.

– Csoda, hogy Marwick herceg sem omlik rögtön a nyakamba?

A férfiba belenyilallt, hogy mit tervezett éjszakára.

– Magát feleségül akarják adni Marwickhoz.

Csak a holttestemen keresztül!

A nő elutasító mozdulatot tett.

– Anyám pont olyan, mint bármelyik más londoni anya.

– Azt beszélik, hogy a herceg örült – jegyezte meg Devil.

– Csak mert képtelenek megérteni, miért vonul el valaki a társadalomtól.

Ewan azért vonult el, mert annak idején kötött egy alkut, miszerint az egész életét elszigetelten éli le. De Devil semmit sem mondott erről. Helyette így válaszolt:

– Nem is ismerik.

A nő széles mosolya gúnyos vigyorra változott.

– A rangját ismerik, uram, és az éppolyan csábító, mint a bűn. Elvégre egy remete herceg mellett is hercegné válik az ember lányából.

– Ez nevetséges.

– Erről szól a házasság: valamit valamiért. – Egy pillanatra elnémult. – De mindegy. Nekem nem ő kell.

– Miért nem?

Nem mintha köze lett volna hozzá.

– Mert nekem nem az a lényeg, hogy herceg legyen.

Hogy a fenébe lehet ez?

Nem mondta ki a kérdést, a nő ennek ellenére válaszolt rá – minden feszélyezettség nélkül, mintha csak egy szalonban cseverészne a barátnőivel egy csésze tea mellett.

– Volt idő, amikor úgy gondoltam, hogy egy a fontos: az, hogy hercegné legyen belőlem – magyarázta inkább magának, semmint a férfinak. – Aztán egyszer csak... – vonta meg a vállát – nem is tudom, mi történt. Valószínűleg az előbb felsorolt okok tehetnek róla. A jelentéktelenségem. Az, hogy nincs bennem semmi érdekes. A korom. A szerencsétlenségem. Az, hogy sehogy sem sikerült még férjhez mennem. – Elnevette magát. – Talán nem kellett volna olyan sokáig áztatnom magamat azzal, hogy úgylis találok valakit, aki feleségül vesz. Merthogy nem találtam.

– És most?

– Most – ismételte lemondással a hangjában – anyám előkelő származású, gazdag férjet akar.

– És maga? Maga mit akar?

Whit fülemülje ismét megszólalt a sötétben. Amikor elhalt a mádárszó, a nő azonnal válaszolt:

– Ezt még soha senki nem kérdezte meg tőlem.

– De mégis – firtatta a férfi, bár tudta, hogy nem kellene.

Pontosan tudta, hogy ott kellene hagynia ezt a nőt az erkélyen, bármit is tartogat számára a jövő.

– Én... – A nő a kastélyra nézett. A kivilágítatlan télikertre és a mögötte húzódó, csillogó bálterem felé vezető folyosóra. – Vissza akarok kerülni közéjük!

– Ezt meg hogy érti?

– Volt idő, amikor... – kezdte a nő, de aztán elhallgatott, és csak csóválta a fejét. – Mindegy. Sokkal fontosabb dolga is van magának ennél.

– Van, de mivel úgysem tudom véghez vinni, amíg maga, hölgyem, itt tartózkodik, készséggel segíték elrendezni a dolgait.

A nő elmosolyodott.

– Maga lenyűgöző.

– Nem ismerek olyan embert, aki osztaná a véleményét.

A nő mosolya kiszélesedett.

– Engem eléggé hidegen hagy mások véleménye.

A férfinak feltűnt, hogy a saját szavait hallja vissza.

– Ezt egy pillanatig sem hiszem.

A nő legyintett.

– Volt idő, amikor én is ehhez a csillogó világhoz tartoztam. Benne voltam a pikszisben. Hihetetlen népszerűségnek örvendtem. Mindenki ismerni akart.

– És mi történt?

A nő ismét széttárta a kezét. A mozdulat már szinte ismerősnek hatott.

– Nem tudom.

A férfi felhúzta a szemöldökét.

– Nem tudja, mi tette jelentéktelen, szürke egérkévé?

– Nem – hangzott a halk válasz. A nő hangja zavartan és szomorúan csengett. – Nem nőtt sem fülem, sem farkincám. Egyszer csak – vállat vont – ott találtam magamat ebben az új helyzetben. Átváltozva. Úgyhogy ha azt kérdezi tőlem, mit akarok...

Magányos volt. Devil tudta, milyen érzés.

– Azt akarja, hogy azok ott bent visszafogadják maguk közé.

A nő kurtán, csüggedten felnevetett.

– Senkit sem fogadnak vissza, kivéve, ha olyan férjet fog magának valaki, akitől mindenkinek leesik az álla.

Devil bólintott.

– Egy herceget.

– Aki minden anya álma.

– És maga mit gondol?

– Azt, hogy vissza akarok kerülni közéjük. – Újabb figyelmeztetés hangzott fel Whittől. A nő hátrapillantott. – Nagyon kitaró ez a fülemüle.

– Egyre ingerültebb.

A nő kíváncsian oldalra biccentette a fejét, de miután a férfi nem árulta el, mi folyik itt valójában, folytatta:

– Elárulja nekem, ki maga?

– Nem.

A nő bólintott.

– Valószínűleg jobb is így. Úgyis csak a lesajnáló vigyorgás és a rosszindulatú megjegyzések elől menekültem ki ide, hogy legyen egy kis nyugalمام. – Az erkély távolabbi, világosabb részére mutatott. – Odébb megyek, és keresek magamnak egy megfelelő rejtkehelyet. Maga pedig kedvére folytathatja a leskelődést.

A férfi nem válaszolt. Nem igazán tudta, mit mondhatna. Nehogy kicsússzon a száján valami, aminek nem kellene.

– Nem árulom el senkinek, hogy láttam magát – tette hozzá a nő.

– Nem is látott – mondta a férfi.

– Akkor ráadásul még igazat is mondok – jegyezte meg készségesen.

A fülemüle megint rákezdett. Whitnek nem tetszett, hogy a nővel beszélget.

Valószínűleg igaza volt.

A nő egy picit pukedlizve meghajolt.

– Akkor sok sikert az alattomos gaztetteihez!

A férfi ajka körüli izmok megrándultak. Mosolygott. Nem is ismerte ezt az érzést. Nem is emlékezett rá, mikor mosolygott utoljára. És mindezt ez az idegen nő idézte elő, akár egy boszorkány.

Elment, mielőtt válaszolhatott volna neki. Még látta, ahogy eltűnik a szoknyája a sarkon, amikor befordult a fény felé. Minden önuralmára szüksége volt, hogy ne rohanjon utána. Csak hogy vethessen rá még egy pillantást. Kíváncsi volt a haja színére, a bőre tónusára, a tekintete villanására.

Még mindig nem tudta, milyen színű ruhát visel.

Csak követnie kellett volna.

– Dev!

A nevét hallva visszazökkent a jelenbe. Whitre nézett, aki ismét átugrott az erkélyen. Már is mellette termett az árnyékban.

– Indulás! – mondta Devilnek.

Ideje volt nekilátni. Meg kellett büntetni a férfit, akinek annak idején megesküdtek, hogy megbánja, ha valaha is beteszi a lábát Londonba. Ha valaha is megpróbálja megszerezni magának, amit egyszer már ellopott. Ha valaha is eszébe jutna megszegni a két évtizede tett esküt.

Mert akkor elintézik. De nem ököllet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Gyerünk, testvér! – suttogta Whit. – Induljunk!

Devil megrázta a fejét. Pillantása még mindig arra a pontra szegeződött, ahol a nő sejtelmes színű szoknyája eltűnt.

– Ne! Még ne!